

Arrest

nr. 279 884 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HURLEBUSCH
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de stad BRUGGE, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 18 november 2021 houdende de beslissing tot niet inoverwegingname (bijlage 40).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 273 520 van 31 mei 2022.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat P. HURLEBUSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BEHEYDT, die *loco* advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster zou sedert midden 2015 in België verblijven.

1.2. Verzoekster legde op 5 februari 2021 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 9 maart 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen weigerde op 27 augustus 2021 de registratie van de wettelijke samenwoning na negatief advies van het parket van Antwerpen van 5 augustus 2021.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 oktober 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Eveneens op 20 oktober 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan eveneens op 20 oktober 2021 in kennis gesteld. Diezelfde dag wordt verzoekster overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge.

De verzoekende partij dient tegen bovenstaande beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in. Door de Raad wordt deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen op 26 oktober 2021 met arrest nr. 263 022.

1.6. Op 24 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over het inmiddels ingediende verzoek om internationale bescherming van 27 oktober 2021. Met arrest nr. 270 941 van 5 april 2022 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.7. Op 4 november 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In de aanvraag wordt het adres vermeld waar de verzoekende partij woonde voor haar opsluiting met melding dat zij verbleef in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge met precisering van ook dit feitelijk adres. Er wordt verwezen naar het hangende verzoek om internationale bescherming waardoor zij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen en het gedwongen karakter van de maatregel tot overbrenging naar het gesloten centrum.

1.8. Op 18 november 2021, tijdens het verblijf van de verzoekende partij in het gesloten centrum, neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge de beslissing tot niet inoverwegingname. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

Van een aanvraag in het kader van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde I. E. (naam en voornamen)

van Nigeriaanse nationaliteit,

geboren te Asaba (Nigeria), op X,

die verklaart te verblijven op het adres Onbekend, 0000 Dienst Vreemdelingenzaken

heeft zich bij het gemeentebestuur aangemeld op 10-11-2021 om met toepassing van artikel 9, tweede lid van de voornoemde wet en artikel 25/2 van voornoemd koninklijk besluit een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen om volgende reden:

X Het blijkt uit de controle van S. D. dat de betrokkene niet werkelijk verblijft op het aangegeven adres: Onbekend, 0000 Dienst Vreemdelingenzaken

□ De betrokkene levert niet het bewijs dat hij de voorwaarden vastgesteld in artikel 25/2 van het vermelde koninklijk besluit vervult:

(…)”

1.9. Op 24 december 2021 wordt verzoekster vrijgesteld uit het gesloten centrum.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst er vooreerst ambtshalve op dat de rechtspleging voor de Raad inquisitoriaal van aard is (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005- 06, nr. 2479/001, 117). Dit houdt in dat de leiding van de rechtspleging aan de Raad is opgedragen en niet aan de partijen. Daarenboven is de rechtsvordering voor de Raad niet gericht tegen bepaalde personen of overheden, die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald, maar tegen de bestreden rechtshandeling als zodanig.

2.2. De advocaat van de verzoekende partij heeft een wetsconforme synthesesemorie neergelegd, die door de Raad op 8 juni 2022 werd ontvangen. Deze synthesesemorie werd ingediend op vraag van de Raad. Enkel met deze synthesesemorie wordt rekening gehouden. Ter terechtzitting hierop gewezen gaat de advocaat van de verzoekende partij akkoord.

De verwerende partij maakt aan de griffie van de Raad per aangetekende brief van 29 augustus 2022 opnieuw een (tweede) nota met opmerkingen over.

Dergelijk procedurestik, ingediend na de ingediende synthesesemorie, is niet voorzien in het procedurereglement. Bij brief van de Raad van 28 juli 2022 werd aan partijen gevraagd, in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijks een gevolg kunnen hebben op de behandeling van het huidig beroep. Deze vraag is niet gelijk te stellen met het opvragen van een tweede nota met opmerkingen. De bijkomende stukken die verwerende partij op 29 augustus 2022 overmaakte, kunnen in die optiek wel aanvaard worden (geinventariseerd door de verwerende partij als zijnde stukken 6 tot en met 10).

Ter terechtzitting vraagt de advocaat van de verzoekende partij aan de Raad om deze (tweede) nota met opmerkingen uit de debatten te weren.

Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de tweede nota van de verwerende partij, worden uit de debatten geweerd. De advocaat van de verwerende partij gaat ter terechtzitting akkoord met de wering uit de debatten van de (tweede) nota met opmerkingen, overgemaakt op 29 augustus 2022.

Wel houdt de Raad rekening met de in de wettelijke voorziene termijn neergelegde nota met opmerkingen die de verwerende partij op 31 januari 2022 overmaakte en die de Raad ontving op 1 februari 2022.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op in haar (eerste) nota met opmerkingen:

“NOPENS DE ONTVANKELIJKHEID

1. EERSTE MIDDEL: het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

Verzoekster heeft niet (langer) het nodige belang.

1.

Verzoekster stelt dat zij hoedanigheid en belang heeft bij het instellen van huidig beroep.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

(...)

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. ”

(...)

Uw Raad oordeelde reeds eerder omtrent de toepassing van artikel 39/56, 1ste lid van de voormelde wet (Arrest 246.085 dd. 14.12.2020, RvV X/VIII):

(...)

“De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keu re, 1996, nrs. 198-413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752)."

(...)

Belangrijk op te merken is dus dat het belang - conform de rechtspraak van de Raad van State - persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd moet zijn.

Verzoekster bewijst evenwel geenszins dat er sprake is van een actueel belang.

Immers, concludant verwijst naar het uittreksel uit het Rijksregister, afgeleverd per 25.01.2022. Uit dit uittreksel blijkt dat verzoekster sedert 27.12.2021 woont te 2200 Herentals, (...). Verzoekster is thans niet langer opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Brugge, hetgeen bevestigd wordt door het CIB.

Dit impliceert dat verzoekende partij geen actueel belang heeft bij de annulatieprocedure, gezien verweerder bij een potentiële vernietiging van de bestreden Beslissing de verblijfsaanvraag (nog steeds) niet in overweging zal kunnen nemen, gezien de verblijfplaats van verzoekster niet in Brugge ligt (en ook nooit in Brugge gelegen heeft - cfr. eerste middel ten gronde).

Het beroep dient derhalve afgewezen te worden als zijnde onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.2. De verzoekende partij antwoordt hierop in de wetsconforme synthesesmemorie als volgt:

"III.1. Verzoekster mocht het gesloten centrum op 24 december 2021 verlaten, en verblijft thans te 2200 HERENTALS, (...). Ten gevolge van deze beslissing stuurde verzoekster op 27 december 2021 een aangetekende brief naar uw Raad, waarin ze afstand deed van haar vordering tot schorsing van de bestreden beslissing.

Het afstand van de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing werd door uw zetel vastgesteld bij Arrest nr. 273 520 van 31 mei 2022

Verzoekster blijft evenwel belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Artikel 9bis, §2, 3° Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;" (eigen accentuering)

Verzoeker kan dus pas op nuttige wijze een nieuwe aanvraag stellen in de gemeente Herentals, alwaar zij thans opnieuw verblijft, als uw Raad de bestreden beslissing vernietigt.

Volgens 9bis, §2, 3° Vreemdelingenwet moet de Dienst Vreemdelingenzaken immers geen rekening houden met de elementen die reeds werden aangehaald in de vroegere aanvraag die werd gesteld in de gemeente Brugge en die leidde tot de bestreden beslissing.

In casu werd de aanvraag die gesteld werd in de gemeente Brugge immers niet onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet volledig betalen van de retributie.

Neen, de aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat uit de woonstcontrole zou blijken dat verzoekster niet feitelijk zou verblijven in de gemeente Brugge.

Dit werd niet opgenomen in artikel 9bis, §2, 3° Vw. waardoor met de elementen die werden aangehaald in de bestreden beslissing geen rekening meer zou moeten worden gehouden als verzoekster een nieuwe aanvraag 9bis Vw. zou stellen in de gemeente He

Evenmin kan verzoekster geacht worden om bij het stellen van een nieuwe aanvraag afstand te doen van haar eerdere aanvraag die zij stelde in Brugge. Artikel 9bis, §3 Vreemdelingenwet bepaalt immers: “§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende **hangende aanvragen**.” (eigen accentuering)

De aanvraag werd door de bestreden beslissing reeds definitief onontvankelijk verklaard. Er is aldus een eindbeslissing, en de aanvraag is dus ook klaarblijkelijk niet meer ‘hangende’, waardoor verzoekster, wanneer zij een nieuwe aanvraag in de gemeente Herentals stelt, niet geacht kan worden om afstand te hebben gedaan van haar aanvraag die ze stelde in de gemeente Brugge.

Verzoekster heeft dus wel degelijk nog steeds een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Door de vernietiging van de bestreden beslissing kan zij immers een nieuw verzoek tot machtiging van verblijf wegens humanitaire redenen (art. 9bis Vreemdelingenwet) indienen in de gemeente Herentals, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken rekening moet houden met alle elementen, en dus ook met de elementen die reeds werden aangehaald in de aanvraag die in de gemeente Brugge werd gesteld, maar die aldaar – ten onrechte – onontvankelijk werd bevonden.

Zonder de vernietiging van de bestreden beslissing zou de Dienst Vreemdelingenzaken de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde argumente en elementen onontvankelijk moeten (of of minstens mogen) verklaren. De vernietiging van de bestreden beslissing levert verzoekster dus wel degelijk nog steeds een concreet voordeel op.

III.2. Daarenboven leed verzoekster financieel nadeel door de bestreden beslissing. Zij diende voor een nieuwe aanvraag na haar vrijlating opnieuw de administratieve bijdrage in de kosten te betalen ten belope van 366,00 EUR en leed daarenboven morele schade door de vertraging van de procedure, waarvoor zij een schadevergoeding wenst te bekomen van de gemeente Brugge (verwerende partij).

Verzoekster leed ook morele schade, vermits het onwettig besluit van de gemeente de onwettigheid van de detentie met zich meebrengt, daar de wettelijke procedures die tot een invrijheidstelling zouden kunnen hebben geleid, door de Belgische overheden niet op correcte wijze werden nageleefd.

Verzoekster wenst hiervoor een schadevergoeding in te stellen lastens te Belgische Staat.

Verwerende partij haalt rechtspraak van uw Raad aan, waarin uw Raad oordeelde: 1

1 RvV 14 december 2020, 246.085.

“Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 – 413).”

Onder de vroegere rechtspraak verwierp de Raad van State in het geval een partij haar belang bij de vernietiging verloor tijdens het geding het verzoek tot schadevergoeding omdat er geen arrest was dat een onwettigheid vaststelt. Volgens deze oude rechtspraak had de verwerping van het beroep ten gronde wegens het gebrek aan belang dan ook tot gevolg dat het verzoek tot schadevergoeding tot herstel eveneens moet worden afgewezen, nu er geen onwettigheid kon worden vastgesteld.

Deze rechtspraak werd in het verleden dan ook door uw Raad aangehaald bij de beoordeling van het belang. In het arrest nr. 23.256 van 19 februari 2009 oordeelde uw Raad bijvoorbeeld, verwijzende naar rechtspraak van de Raad van State:

“Verzoekers betoog dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de bewijsvoering in een eventuele aansprakelijkheidszaak voor de burgerlijke rechter aanzienlijk zal vereenvoudigen en dat hij daarom wel belang heeft, kan niet worden gevolgd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker aldus, via een annulatiearrest, beoogt te bereiken dat de onwettigheid van één enkele bestuurlijke handeling zou vastgesteld worden, vaststelling op basis waarvan hij vervolgens, voor de gewone rechter, schadevergoeding zou kunnen eisen voor de door het foutief optreden van de verwerende partij veroorzaakte schade. Een dergelijk belang is niet voldoende om een vordering tot vernietiging te schragen vanuit het oogpunt van het belang. De finaliteit van het vernietigingscontentieux bestaat erin onwettige rechtshandelingen, met terugwerkende kracht, uit de rechtsorde te bannen. Het ingeroepen belang dient in relatie met deze finaliteit te staan. Het belang dat erin bestaat een administratieve rechtshandeling onwettig te horen verklaren, om vervolgens op basis van deze, met gezag van gewijsde beklede, uitspraak een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter beter te ondersteunen, is geen belang meer, verbonden aan het doen verdwijnen van de akte uit de rechtsorde, maar uitsluitend een belang om een middel gegrond te horen verklaren. Een dusdanig, alleen als “onrechtstreeks” te kwalificeren belang, volstaat niet om een onontvankelijk annulatieberoep in te dienen. Trouwens ook de gewone rechter kan de fout van de overheid vaststellen (RvS 9 januari 1995, nr. 51.055)

De oude rechtspraak van de Raad van State had veelal tot gevolg dat de verzoekende partij haar geleden nadeel ook niet meer voor de burgerlijke rechter hersteld kon zien bij gebrek aan een vastgestelde onwettigheid.

Met de arresten 241.865 en 241.866 die de Raad van State op 21 juni 2018 heeft gewezen, maakte de Algemene Vergadering komaf met die situatie. In het licht van die ratio legis van artikel 11bis RvS-wet wees de Algemene Vergadering van de Raad van State op 21 juni 2018 de arresten 241.865 en 241.866. In beide zaken stelt de Algemene Vergadering vast dat de verzoekende partij haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing had verloren. Volgens de Algemene Vergadering neemt het feit dat de verzoekende partij in de loop van het geding haar belang bij de vernietiging heeft verloren, echter niet weg dat de Raad van State, wanneer hij een onwettigheid vaststelt, alsnog het verzoek tot schadevergoeding tot herstel onderzoekt.

Per analogiam kent deze rechtspraak ook in casu zijn relevantie. Verzoeker wenst immers eveneens een schadevergoeding te bekomen voor die voortvloeit onwettige beslissing.

Per analogiam vraagt verzoekster dan ook dat als u Raad zou oordelen dat verzoekster haar belang bij de vernietiging heeft verloren, uw Raad nog steeds de onwettigheid van de bestreden beslissing vaststelt, opdat verzoekster een schadevergoeding kan vorderen voor de burgerlijke rechtbank.

Dat de overheid aansprakelijk kan worden gesteld voor handelingen van de uitvoerende macht, staat al vast sinds het Flandria-arrest van 5 november 1920.² Daar waar de Raad van State inmiddels door de wetgever gemachtigd werd om een schadevergoeding toe te kennen na een vernietigingsarrest, is dit – helaas – vooralsnog niet het geval voor uw Raad. Dit vloeit voort uit artikel 144 van de Grondwet:

2 Cass. 5 november 1920, Pas. 1920, I, 240.

3 vgl. Concl. E. KRINGS bij Cass. 23 maart 1984, Arr.Cass. 1983-84, 948, nr. 423; vgl. A. ALEN en K. MUYLLE, Handboek van het Belgisch staatsrecht, Mechelen, Kluwer, 2012, 611, nr. 541bis.

“Art. 144. Geschillen over burgerlijke rechten behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken.

De wet kan echter, volgens de door haar bepaalde nadere regels, de Raad van State of de federale administratieve rechtscolleges machtigen om te beslissen over de burgerrechtelijke gevolgen van hun beslissingen.”

Er is vooralsnog evenwel nog wet die uw Raad machtigt om te beslissen over de burgerrechtelijke gevolgen van uw 's Raads arresten – zoals dat wel al kan bij de Raad van State op grond van artikel 11bis RvS-wet.

Uw Raad is als wettigheidsrechter enkel bevoegd is voor het objectief contentieux. Bijgevolg mag Uw Raad tot op heden geen schadevergoedingen toekennen voor schade veroorzaakt door een onrechtmatig overheidsoptreden, vermits dit behoort tot het subjectieve contentieux.³

Door het onderscheid tussen het objectief en subjectief contentieux, zal uw Raad de bestreden beslissing enkel nietig kunnen verklaren, maar hier geen schadevergoeding voor kunnen toekennen.

Omgekeerd moet de burgerlijke rechter ervan uitgaan dat de bestreden beslissing geacht wordt correct te zijn totdat een jurisdictie het anders bepaalt, gelet op het *privilège du préalable*. Bijgevolg zal de verzoekster eerst de bestreden beslissing vernietigd moeten zien, alvorens zij zich nuttig kan wenden tot de burgerlijke rechter om een vordering op grond van artikel 1382 e.v. BW in te kunnen stellen, om een schadevergoeding te kunnen verkrijgen. Er is in casu sprake van een dubbele rechtsgang.

4 Dit neemt niet weg dat de Raad van State thans sinds 2018 een invulling geeft aan het begrip ‘belang’, die aan verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een schadevergoeding te bekomen voor de begane onwettigheid wanneer zij geconfronteerd werd met een onwettige beslissing maar gedurende het geding het vereiste belang bij de vernietiging verliest.

4 vgl. D. DE ROY, “La responsabilité quasi-délictuelle de l’administration: unité et dualité des notions d’illégalité et de faute?” in *La protection juridictionnelle du citoyen face à l’administration*, Brussel, die Keure, 2007, (67) 70, nr. 5; vgl. A.-S. VANDAELE, “Bezint eer ge begint: enkele bedenkingen bij de herziening van artikel 144 Gw.”, CDPK 2012, afl. 2, (263) 270-271, nr.

Zoals uw Raad in het hierboven geciteerde arrest oordeelde was het de bedoeling van de wetgever dat uw Raad dezelfde invulling geeft aan het begrip belang als de Raad van State. De wijziging in de houding van de Raad van State, die blijkt uit de arresten 241.865 en 241.866 die de Raad van State op 21 juni 2018 heeft gewezen, heeft aldus ook een rechtstreekse invloed op de invulling van het begrip ‘belang’ voor uw Raad.

Verzoekster wenst een vordering voor de burgerlijke rechtbank in te stellen voor de hierboven aangehaalde schadeposten. De burgerlijke rechter zal evenwel mogen voortgaan op het *privilège du préalable* en mag er dus op vertrouwen dat de bestreden beslissing geacht is correct te zijn, totdat een jurisdictie het anders bepaalt.

De keerzijde is van dit principe is natuurlijk dat binnen een rechtsstaat iedereen heeft het recht om een jurisdictie te vatten, zoals ook gebeurd is in casu. Art. 13 van de Grondwet waarborgt immers een recht op toegang tot de bevoegde rechter. Dat recht wordt eveneens gewaarborgd bij art. 6, eerste lid EVRM

en bij een algemeen rechtsbeginsel. Uw Raad is als enigste bevoegd om de bestreden bestuurshandeling te vernietigen en haar aldus uit het rechtsverkeer te doen verdwijnen.

Minstens zou het vaststellen van de onwettigheid van de bestreden beslissing door uw Raad de procedure voor de burgerlijke rechtbank aanzienlijk vergemakkelijken. Verzoekster heeft dus eveneens nog steeds een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De vernietiging van de bestreden handeling stelt haar in de mogelijkheid om een vordering tot schadevordering in te stellen voor de burgerlijke rechtbank. Dit levert levert verzoekende partij een concreet voordeel op.

Indien uw Raad per impossibile zou oordelen dat verzoekster haar belang de vernietiging heeft verloren, vraagt verzoekster uw Raad om minstens nog steeds de onwettigheid van de bestreden beslissing vast te stellen.”

3.3. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing een beslissing is tot niet inoverwegingname. Het betreft niet een beslissing die de gedane aanvraag onontvankelijk verklaart.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vrijgesteld werd uit het gesloten centrum na het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst naar het bepaalde in artikel 9bis, §2, 3° en §3, van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de [wetten op de Raad van State](#), gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2.

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.” (eigen onderlijning)

In wezen houdt verzoekster voor dat haar actueel belang ligt in het gegeven dat zij vreest niet de elementen van haar ingediende aanvraag, voorwerp van de bestreden beslissing, te herhalen in een nieuwe aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de geciteerde bepalingen blijkt dat de verzoekende partij, integendeel met wat zij stelt, gerechtigd is om dezelfde elementen aan te halen als deze aangehaald in de gedane aanvraag. Artikel 9bis, §3 voorziet uitdrukkelijk dat de beoordeling geschiedt op grond van de laatste ingediende aanvraag indien deze is overgemaakt door de burgemeester aan de Dienst Vreemdelingenzaken, wat *in casu* niet is gebeurd.

Verzoekster kan aldus al haar aangehaalde elementen van haar ingediende aanvraag van 4 november 2021 opnieuw laten gelden, wat blijkt uit het volgende:

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007), daargelaten de vraag naar het verordend karakter ervan, wordt de feitelijke verblijfplaats als zijnde bepalend voor de territoriale bevoegdheid meermaals beklemtoond.

Er wordt gelezen:

“(…)

C). *Buitengewone omstandigheden*

2. *Procedure*

a) *Aanvraag*

De aanvraag moet worden ingediend bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn werkelijke verblijfplaats heeft. De aanvrager dient hiervan geen kopie naar de Dienst Vreemdelingenzaken te sturen, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken aan een dergelijke verzending geen verder gevolg zal geven. Voor een snelle en efficiënte behandeling dient de aanvraag de volgende documenten en inlichtingen te bevatten :

- *de feitelijke verblijfplaats in België van de betrokkene;*
- *een overzicht van de samenstelling van het gezin;*
- *alle beschikbare stukken die de bovenstaande vermeldingen staven. De aanvraag moet worden ingediend bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn werkelijke verblijfplaats heeft.*

*« b) Rol van het gemeentebestuur : woonstcontrole
Binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag dient de burgemeester of zijn gemachtigde de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te controleren. Indien blijkt dat de aanvrager niet in de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging (zie model van beslissing in bijlage*

2). Dit betekent dat de aanvraag niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gestuurd. De gemeente bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van deze beslissing. De aanvrager wordt ervan verwittigd dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij werkelijk verblijft.

Verblijft de aanvrager wel in de gemeente, dan wordt de aanvraag, samen met een verslag van de controle van de verblijfplaats, onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt. De burgemeester of diens gemachtigde overhandigt aan de aanvrager een bewijs van inontvangstname van de aanvraag (model in bijlage 3). Dit bewijs heeft geen enkel gevolg op de verblijfssituatie van de aanvrager.

De gemeenten dienen de aanvraag en de voorgelegde bewijsstukken niet te onderzoeken. De burgemeester of diens gemachtigde wordt evenwel verzocht om bij de aanvraag een advies (bijvoorbeeld een sociaal onderzoek of het OCMW-verslag) toe te voegen.

(…)”

Uit de letterlijke tekst van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid of het gaat om een feitelijke verblijfplaats, hetzij een woonplaats, hetzij een hoofdverblijfplaats. De tekst stelt onder §1:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft”

Voorts blijkt uit aandachtige lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat dezelfde elementen in een gedane aanvraag in toepassing van artikel 9bis niet kunnen aangehaald worden tenzij de volgende uitzonderingen:

“§ 2.

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.” (eigen onderlijning)

Uitzonderingen moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

Belangrijk hierbij is dat artikel 9bis, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. (...)”

In huidig geval werd de aanvraag niet overgemaakt door de burgemeester aan de minister of zijn gemachtigde. Dit heeft tot gevolg dat het indienen van een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verzoeker niet verhindert opnieuw dezelfde elementen aan te voeren, zoals *in casu*, in de aanvraag, voorwerp van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan haar aangehaalde elementen herhalen en een nieuwe aanvraag indienen bij de territoriale bevoegde burgemeester.

De verzoekende partij erkent dat zij na haar vrijstelling uit het gesloten centrum terug naar Herentals is gegaan waar zij voor haar opsluiting haar hoofdverblijfplaats had. Verzoekster houdt ten onrechte voor dat haar belang behouden blijft omdat zij haar aangehaalde elementen niet kan herhalen bij een volgende aanvraag. Immers bij de vernietiging van de aanvraag zal de verzoekende partij toch een aanvraag moeten richten aan de burgemeester te Herentals nu zij niet meer in het gesloten centrum te Brugge verblijft. Verzoekster toont met dit betoog haar actueel belang niet aan.

Ook de omzendbrief van 23 maart 2016 tot wijziging van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 voorziet dat dezelfde elementen van een eerder ingediende aanvraag wel kunnen aangehaald worden bij een beslissing die de aanvraag niet in overweging neemt:

“Krachtens de wet van 14 december 2015 tot wijziging van de artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dewelke in voege treedt op 1 maart 2016, zal het voortaan niet meer mogelijk zijn om meerdere aanvragen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 tegelijkertijd hangende te hebben.

De wet van 14 december 2015 voorziet dat de vreemdeling, door het indienen van een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, geacht wordt afstand te doen van alle eerder ingediende, nog hangende, aanvragen op basis van ditzelfde artikel.

Dit heeft als gevolg dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, enkel nog beoordeeld zal worden op basis van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of zijn gemachtigde (Dienst Vreemdelingenzaken).

De vreemdeling heeft er dus alle belang bij om in elke nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, steeds alle elementen aan te voeren die hij nuttig acht voor het doen gelden

van zijn aanspraken. Zo dienen gegevens, die reeds werden aangebracht in het kader van eerder hangende aanvragen doch waarover er nog geen beslissing werd genomen door de Minister of diens gemachtigde (Dienst Vreemdelingenzaken), opnieuw te worden aangevoerd in de nieuwe aanvraag. Zoniet, zal er geen rekening mee gehouden worden bij het onderzoek van de nieuw ingediende aanvraag. Teneinde de persoon, die een aanvraag 9bis indient, te informeren aangaande de gevolgen van het indienen van een nieuwe aanvraag, wordt de bijlage aan de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wetten van 15 september 2006 aangepast.

II. AANPASSING VAN DE BIJLAGE 3, BIJ DE OMZENDBRIEF VAN 21 JUNI 2007

Bijlage 3 bij de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 wordt vervangen door de bijlage 3 toegevoegd aan onderhavige omzendbrief. Gedaan te Brussel, op 23 maart 2016" (eigen onderlijning)

Deze omzendbrief ondersteunt de stelling, vervat in artikel 9bis, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat enkel voor de aanvragen, overgemaakt door de burgemeester of gemachtigde, enkel de laatste aanvraag wordt beoordeeld. Dit is niet het geval voor de aanvragen niet overgemaakt door de burgemeester of zijn gemachtigde.

De verzoekende partij stelt aldus niet correct dat zij niet de garantie heeft dat het opnieuw indienen van de aanvraag, nu zij hangende het huidige beroep niet langer in de stad Brugge verblijft, gelet op haar vrijlating, geschied na het nemen van de bestreden beslissing, wordt afgewezen omdat haar huidige aanvraag dezelfde elementen weergeeft als in een nieuwe in te dienen aanvraag. Door toepassing van artikel 9bis, § 3, van de Vreemdelingenwet kan zij zich buigen op dezelfde elementen als eerder aangehaald omdat de bestreden beslissing een loutere niet inoverwegingname betreft en de aanvraag niet werd overgemaakt aan de minister of diens gemachtigde (Dienst Vreemdelingenzaken).

Nu de verzoekende partij zich bevindt in de gemeente Herentals heeft zij geen actueel belang bij haar beroep onafgezien van, dit ten overvloede, het kaduuk zijn van de motieven van de bestreden beslissing die ten onrechte verwijst naar artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) terwijl artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit *in casu* speelt én het adres de verwerende partij wel degelijk gekend was. Het melden dat het adres van verzoekster ongekend is, is misplaatst, gelet op de uitvoerige uiteenzetting van dit gegeven in de aanvraag. Ook de feitelijke grondslag is gebrekkig. De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat *in casu* artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit speelt waar artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit toepasselijk is. De verzoekende partij toont haar actueel belang niet.

3.4. De verzoekende partij stelt in de synthesesmemorie dat zij haar belang behoudt omwille van "*morele schade*" en de betaling van de retributierechten *a rato* van 366 euro.

Verzoekster erkent dat de Raad niet bevoegd is om te oordelen over geleden financiële/morele schade. Verzoekster stelt juist dat zij zich hiervoor moet wenden tot de burgerlijke rechtbank. Anders dan de Raad van State beschikt de Raad niet over een mogelijkheid te oordelen over de geleden schade *a rato* van 366 euro of meer. Gelet op deze vaststelling toont verzoekster geen actueel en rechtstreeks belang aan bij haar beroep.

3.5. De Raad besluit dat het beroep onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN